

— der har man nemlig Appellinstans for militære Domme — og noget lignende kunde man gøre her i gejstlige Sager. Men om dette maatte man jo komme til en Forhandling, naar man kom til en Forhandling om de gejstlige Domstole i det hele.

Dernæst siges der, at Rettergangsmaaden for Provsteret lades uberørt af den her foreslaaede Ordning, og der siges derefter, at Vidneførsel ikke kan ske for Provsteret, men at Vidnerne maa føres ved ordinær Ret, og dette anføres ogsaa som Bevis for, at man er nødt til at ophæve de gejstlige Retter. Jeg ser nok, at det kan være en Ulempe, at Vidneførsel almindeligvis ikke finder Sted ved Provsteret, men det giver ikke nogen absolut Nødvendighed for at ophæve de gejstlige Retter, naar man stadig holder Omdannelsen af de gejstlige Retter in mente. Det kan ikke ske i dette Øjeblik, vil man svare. Nej, men man kan dog lade Vidner føre for Provsteret ogsaa efter den nu foreslaaede Ordning. Jeg henviser saaledes til Lovforslagets §§ 270 og 271, hvor man under forskellige Omstændigheder kan føre Vidner ogsaa ved andre Retter end den, for hvilken Sagen føres. Det kan dog ogsaa gøres med den her foreslaaede Ordning. Men for øvrigt indrømmer jeg, at det er Ting, som man maatte ændre, naar man kommer til en virkelig Lovgivning om de gejstlige Retter.

Jeg kan saaledes ikke erkende, at de Grunde, som Flertallet her anfører, i Virkeligheden ere holdbare. Jeg mener, at man gør Uret mod Folkekirken ved med et Pennestrøg uden videre at hæve disse Domstole, og at man i Virkeligheden derved arbejder hen imod den Tilstand, som vi forlode i 1849, nemlig at det hele skal være en Statskirke, en Statsindretning. Vil man have det rent og stærkt og fuldt ud, ja, saa kan det nok være forsvareligt at arbejde hen til, at ogsaa de almindelige borgerlige Domstole skulde dømme i alle Sager, som angaa Vranglære, forargeligt Levnet og Forseelser i Embedsforhold, men vil man ikke det, er det ikke den her foreslaaede Vej, man skal gaa, men den Vej, jeg peger paa, at man tager Spørgsmaalet om en Omordning af de gejstlige Domstole op til Forhandling og Afgørelse og faar dem fornuftig indrettede efter Nutidens Krav. Jeg maa derfor støtte min Kollega, Justitsministeren, som har foreslaaet, at de gejstlige Domstole blive bestaaende, og jeg maa

stemme for dette og altsaa imod det Forslag, der er stillet af Udvalgets Flertal.

Alfred Christensen: Under de Udvalgsforhandlinger, der have været førte om nærværende store Lovarbejde, har der været et ypperligt Samarbejde mellem den højtærede Justitsminister og Udvalget. Der fremkommer derved det Særsyn, at der næsten overalt, i hvert Fald i alle de store Hovedpunkter, er Enighed mellem Udvalget og Justitsministeren. Enkelte Undtagelser findes der dog, og jeg skal særlig fremhæve § 90, den, der handler om Politiet. Jeg maa tillade mig at referere denne Sag noget nærmere, da et Flertal i Udvalget lægger megen Vægt derpaa. Den blev forbigaaet af den ærede Ordfører for med Bemærkning om, at der var stillet Ændringsforslag under Nr. 32 og 36, men da den ærede Ordfører ikke er mellem Forslagsstillerne, overlod han Motiveringen til en af disse. Det er altsaa faldet i min Lod at udvikle denne Sag, og jeg skal søge at gøre det ganske kort ved at skitsere den i Hovedtrækkene og ved at henvise til Betænkningen, hvor Bemærkninger derom findes i Tillæg B. Sp. 25.

I selve Kommissionsforslaget, altsaa det Lovforslag, vi havde til 1ste Behandling og til Udvalgsbearbejdelse i afvigte Samling, var det af Kommissionen foreslaaet, at der for hver Købstadkommune og Handelsplads med indtil 3,000 Indbyggere ansattes 2 Betjente, i større Købstæder og Handelspladser desuden en for hver yderligere 1,500, dog ikke over 8. Paa Landet skulde der være ridende Betjente, en for hver 5,000 Mennesker. Hele dette Politieffekt skulde være et Statspoliti, Staten skulde bestemme Antallet af Politibetjentene ved Lov, og Lønningen skulde i sin Helhed udredes af Statskassen. I Udvalget var der Betænkneligheder derved og det af flere Grunde. For det første fandt Udvalgets store Flertal, at den Politistyrke, der var nævnt, var alt for stor. Dernæst fandt man, at ridende Politi paa Landet var temmelig unødvendigt, idet man har Erfaringer derom fra tidligere Tidens Gendarmer og i det hele paa Landet ikke har noget videre godt Øje til de ridende Betjente. I alt Fald mente man, at de med Nutidens fremskredne Samfærdselsmidler kunde erstattes ved cyklende eller automobiliserede Politibetjente. Men hvad vi først og fremmest ikke syntes om i Udvalget, var, at den kommunale Ansættelse var opgiven, og at Kommunerne derfor vare ude